

Tevékenységi tervek

Tervezett projektek a tevékenységekbe integrált tanuláshoz

A projekt címe: „Tél...”

A projekt megvalósulásának tervezett ideje: 2023.01.23.-2023.01.27.

A projekt tervezett indító élménye: Beszélgetőkör a hétvégéről, hétfői időjárásról és a téli csapadéffélékről

A projekt várható lezáró élménye: Kis sál készítése fonalból körmöcskével

A projekt megvalósítása során kiemelt céljaink, feladataink:

Az elemi ismeretek, kommunikáció, csoportkohézió növelése a közös játékok és csoportos feladatok által.

A projekt során megvalósítandó feladataink:

Az ismeretek bővítése minél többféle megtapasztalás által, mely során a meglévő tudásukat elmélyítjük, a beszédkedvet növeljük. A tél, mint évszak szépségeinek megláttatása.

A projekt során kiemelten fejleszthető képességek pl: Ismeretek bővítése, koncentráció, emlékezet és érzelmi intelligencia fejlesztése, szókincs bővítés, anyanyelvi képességek fejlesztése, figyelem, koncentráció, memória, szem-kéz-láb koordináció, finommotorika, empátia, szociális készségek és szabálytudat erősítése, nagymozgások, állóképesség...

<p>Munka jellegű tevékenységek</p>	<ul style="list-style-type: none"> • önellátás, önkiszolgálás, önálló öltözködés • segítség tekintetében: -kérés, -elfogadás, -nyújtás, megtapasztalása/megtapasztaltatása • csoport rendjének fenntartása, pakolás • tevékenységekhez szükséges átrendezésekben való részvétel • pihenéskor az ágyak szét-, és összerendezése • ágyneműk önálló fel-, és lehúzása • naposi feladatok ellátása • önállóan választott felelősi feladatok (öltöző, mosdó) • a reggelihez kitálalt kenyérszeletek önálló megkenésének gyakorlása • kés használatának megkezdése és helyes elsajátítása • lábnyomos „terepasztal” készítése az ismeretek bővítéséhez és a téri irányok gyakorlásához • kinyomtatott nyomok kivágása 	
<p>Játék</p> <p>Játék feltételeinek biztosítása</p> <p>(ötletek a játék tevékenység megsegítéséhez, kiegészítő eszközök készítése)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • szabad levegőn tartózkodás és játék - időjárás függvényében - kiemelt fontosságú • a gyermekek önálló ötleteinek segítése, kreativitásuk támogatása, az adódó helyzetek maximális kihasználása • az „unatkozó”, illetve az „elhúzódó” gyermekek játékba segítése • az „agresszív” és/vagy „romboló” tevékenységek helyes irányba fordítása a játék sokszínűségét felhasználva, s egyúttal más alternatívák felajánlása, melyből a gyermek választhat • Az Érzelemese társasjáték foglalkozásba iktatása az érzelmi intelligencia, kommunikáció és önkifejezés fejlesztésére • társasjátékok <ul style="list-style-type: none"> - Túl az Óperencián - Elveszett játékok - Úton az oviba 	

- Memory
- Camelot
- Jenga 3 in 1

- Szoborjáték zenére
- Hó festés

- Lépünk egymás lábnyomába
- Kinek, milyen a lábnyoma? Kinek nagyobb/kisebb?
- Hol lehetünk?

Az óvónő mesélni kezd a gyerekeknek a csoportszobáról, hogy pl. milyen játékok, bútorok, játszóhelyek vannak, vagy az udvarról (homokozó, mászóka stb.). A gyerekek feladata, hogy próbálják meg kitalálni, hol lehet az a hely, amiről az óvónő mesélt.

Külső világ tevékeny megismerése

- Alapvető környezet és természetvédelmi ismeretek
- matematikai tapasztalatok, matematikai játékok

- Beszélgetőkör a hétvégéről és arról, hogy milyen volt az időjárás
- Téli jelenségek, csapadékfajták (zúzmara, hó, eső, jégvirág...stb)

- Hogyan alakulnak ki?
- Mi történik az itt telelő madarainkkal? Nézzük meg, melyek ezek?¹ (IKT- képek és hangok)
- Milyen a nyoma a madárnak?
- Milyen a nyoma az erdei állatoknak?² Kövessük a nyomukat az etetőig (téri irányok gyakorlása a közösen készített „terepasztalon”, majd az egész testüket használva)

- Látogatás a Kaszáló utcai óvoda Bodza csoportjába az okostáblát és a padlórobotot megnézni egy téli foglalkozás keretein belül

	<ul style="list-style-type: none"> • A téli lakoma című mesében szereplő állatok lábnyomainak kiválasztása és összehasonlítása forma és méret szerint, számlálás és egyenlővé tétel 	
<p>Verselés, mesélés</p> <ul style="list-style-type: none"> • anyanyelvi játékok • beszélgető kör • drámajátékok 	<ul style="list-style-type: none"> • Versekek: <ul style="list-style-type: none"> - Osvát Erzsébet: Cinkék a fán Nyírfácska áll a téli tájban, tavaszra várva egymagában. Tavasza várva, napmelegre, karjait tárja dideregve. Vidám cinke tekint le rája s repül, repül az egyik ágra. Hintázik rajta fel-le, fel-le, társai szállnak hozzá egyre. Nyírfácska feled fagyot, telet, felvidítja a madársereg. - Weöres Sándor: Csupa fehér Reggel süt a pék, süt a pék Gezemice-lángost. Rakodó nagyanyó Bebet a vánkost. Reggel nagy a hó, nagy a jég, Belepi a várost. Taligán tol a pék Gezemice-lángost. - Weöres Sándor: Újévi jókívánások (ism) 	

	<ul style="list-style-type: none"> • Mesék²: <ul style="list-style-type: none"> - Tóth Anna: A titokzatos hóember - Móra Ferenc: A szánkó - Varga Katalin: Téli lakoma - Bódai- Soós Judit: Január 	
--	---	--

<p>Rajzolás, festés, mintázás, kézimunka</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Nyomok kivágása • „terepasztal” közös készítése • körmöcske készítése guriga és nyelvlapocska felhasználásával és ennek tetszőleges dekorálása festéssel, ragasztással <ul style="list-style-type: none"> • Kis sál készítése a körmöcskével • Karkötő szövése 	
---	---	--

<p>Mozgás (a mindennapos testmozgás játéka, feladatai)</p>	<ul style="list-style-type: none"> • Játékos, mindennapos testmozgás az udvaron • Bemelegítés járás-, és futásgyakorlatokkal • Akadálypálya labdavezetéssel <ul style="list-style-type: none"> - labdavezetés egy kézzel - labdavezetés váltott kézzel - labdavezetés bóják között - egyensúlyozás párosan labdafogással - célba dobás kétkezes alsó és egykezes felső dobással 	
---	--	--

- szökdelés páros lábbal hulahopp karikával

- Hógolyózás két csapatban babzsákokkal (amíg a zene tart, majd számlálás)
- Választott játék

**Ének, zene,
énekes játék,
gyermektánc**

- Mondóka: Szigóri móri (szinkópa gyak)
- Kiszáradt a diófa (körjáték)
- Tekereg a szél
- általuk választott kedvenc dal eléneklése (halkhangos, dallambújtatás, magasabb-mélyebb)
- Zenehallgatás:

<https://www.youtube.com/watch?v=wmWQSMo3eFg&t=894s>

MELLÉKLET:

I. Telelő madarak

Kék cinke

Tengelic

Vörösbegy

Zöldike

Ószapó

Erdei pinty

Meggyvágó

Szajkó

II. Állatok nyomai

Nyomhatározó

Határozókulcs állatnyomokhoz

 <p>Patás</p>		 <p>2 köröm</p>	 <p>7 - 11 cm</p>	 <p>Ginszarvas</p>
		 <p>3 - 5 cm</p>	 <p>Őz</p>	
		 <p>4 - 6 cm</p>	 <p>Juh</p>	
		 <p>7 - 10 cm</p>	 <p>Vaddisznó</p>	
 <p>Párnás</p>		 <p>4 ujjpárna</p>	 <p>7 - 11 cm</p>	 <p>Szarvas</p>
		 <p>4 - 6 cm</p>	 <p>Vörös róka</p>	
		 <p>3 - 4 cm</p>	 <p>Vadmacska</p>	
		 <p>5 - 8 cm</p>	 <p>Borz</p>	
		 <p>3 - 5 cm</p>	 <p>Menyét</p>	
		 <p>5 - 7 cm</p>	 <p>Vidra</p>	
		 <p>2 - 4 cm</p>	 <p>Vörös mókus</p>	
		 <p>2 - 4 cm</p>	 <p>Sün</p>	
 <p>Kézfejes</p>		 <p>E H</p>	 <p>7 - 10 cm</p>	 <p>Nutria</p>
		 <p>E H</p>	 <p>5 - 8 cm</p>	 <p>Mosómédeve</p>

Természettár

III. Mesék

Tóth Anna: A titokzatos hóember

Nagyon szép völgyben lakunk. A hegyek úgy ölelik át a kis falut, ahogyan anyuék szoktak bennünket, gyerekeket.

Most, hogy sok hó esett, öcsémmel, Marcival a szobánk ablaka elé felállítottunk egy hóembert. Nagy pocakja és szép egyenes tartása jó étvágyú, gazdag emberre hasonlítana, ha fején nem éktelenkedne az az öreg lyukas fazék. Szemei a fáskamrában talált legcsillogóbb széndarabkából vannak. Egyedül sárgarépa orra vöröses színe árulkodik arról, hogy hideg lehet egész nap az udvarunkon álldogálni. Ez a hóember nem akármilyen... Ilyen nincs még egy a Földön. Elárulom, hogy ez egy TITOKZATOS HÓEMBER!

Minden reggel, amikor felébredünk, odaszaladunk az ablakhoz, hogy megnézzük, ott van-e még a hóember orra a helyén. Ugyanis mindennap eltűnik.

- Nézd, most sincs ott! - mondta kisöcsém bosszúsan.

- Öltözzünk fel, és menjünk ki az udvarra, hátha csak leesett, és eltakarja a hó.

Mikor kiszaladtunk a kertbe, körbejártuk a hóembert, de nem találtunk semmit.

- Elmondanád, hol van az a szép sárgarépa orrod, amit tegnap kaptál? - kérdeztem csípőre tett kézzel, s közben haragosan ráncoltam homlokomat.

Marcira néztem, és láttam, hogy engem utánozva ő is csípőre tette a kezét, és a nagyobb hatás kedvéért néhányat dobantott a ropogós hóba a lábával.

- Az volt a legszebb sárgarépa az összes közül! Miért nem vigyáztál rá?

A hóember dacosan állt tovább, és nem válaszolt.

- Na jó, még utoljára hozunk egy másik orrocskát neked, de ha erre sem vigyázol, nem kapsz többet!

Leszaladtunk a pincébe, és a ládából kiválasztottunk egy szép hosszú sárgarépát.

- Marci! Ma éjjel lesben állunk az ablaknál. Meg kell tudnunk, mi ez a nagy titok.

Éjszaka le sem vettük a szemünket a hóemberről. A Hold éppen rávilágított, és láttuk, hogy sárgarépa orra még ott van a helyén. Amikor már azt hittük, hogy nem történik semmi, hirtelen egy árnyék átugrott a kerítésen. Óvatosan körülnézett, és egyre jobban közeledett a hóember felé. Az árnyéknak hosszú vékony lábai voltak, s mögötte néhány lépésnyire egy kicsi, gömbölyű valami ugrándozva kísérte.

Lélegzet-visszafojtva figyeltük, mi lehet az.

Aztán láttuk, ahogy az a valami felágaskodik, és szájával kiemeli a helyéről a hóember orrát. Miután letette a hóra, a kis gombóccal megosztva jó étvágygal megették a sárgarépat.

- Nézd, Marci, egy őzike! - suttogtam öcsém fülébe - De ki az ott mellette?

- Nem látod, hogy milyen hosszú fülei vannak? - súgta vissza Marci.

- Tényleg! Ez egy nyuszika! Mennyire éhesek lehetnek, hogyha bemerészkednek ideig. Ki kellene találni valamit, hogy még több ennivalót kapjanak.

Másnap korán felébredtünk. Amikor újabb sárgarépat szeretnénk volna a hóemberre tenni, a fején levő lyukas fazék nagyot kondult.

A fa mögé szaladtunk, és onnan lestük, hogy mi lehet az.

Aztán a lukon kikukucskált egy cinegemadár. Biztos ott húzódott meg éjszakára a nagy hideg elől. Bent a fazék belsejében nem fújhatta a szél, és egy kicsit melegedhetett is.

- Adjunk enni a madárkának is!

Bementünk a házba, és elővettünk két vékonyra vágott szalonnabőrket.

- Ez jó lesz szemöldöknek a hóemberre. Amikor a cinege megéhezik, néhányat belecsíp a szalonnába, és már lesz, ami melegítse. De a hóembernek mégsem lehet több orra! Mit csináljunk?

- Mi lenne, ha kettévágnánk egy almát, és két piros fület készítenénk belőle? - kérdezte izgatottan Marci.

- Igazad van. És vághatnánk hosszú csíkokra káposztalevelet. Az lehetne a szakáll.

- És, ha a fazék alá tennénk szénát, mintha haja lenne a hóembernek? Az jobban melegítené a kismadarat.

Gyorsan munkához láttunk. Amikor elkészültünk mindennel, észrevettük, hogy a cinege rászállt a fazékon talált bejáratra, aztán hirtelen elrepült.

- Lehet, hogy nem tetszik neki az új fészek? - kérdeztem aggódva.

De néhány perc elteltével a kismadár megérkezett, és magával hozta a párját is.

Vidáman csicseregtek, és nagyon boldogok voltak, hogy rátaláltak az igazi otthonukra.

A hóemberről azóta is minden reggelre eltűnnek a zöldségek, de most már nem titok, hogy hozzánk jár lakmározni a nyuszi az őzikevel.

Móra Ferenc: A szánkó

Kegyetlen hideg tél volt, azóta se tudok hozzáfoghatót. Fenéig befagyott a patak, a verebek megdermedve hullottak le a fákról, a háztetőről olyan vastag jégcsapok meredeztek, hogy kővel is alig bírtuk őket lehajigálni. Először a báránybőr sapkákat vagdostuk hozzájuk, de evvel nem sokra mentünk. A fülünk megfázott, a sapka a tetőn maradt, s ami a legnagyobb baj volt: a jégcsap se esett le.

Még jobban szerettünk a hóban játszani. Akkora hó volt, hogy alig látszottunk ki belőle, ástunk is benne akkora barlangokat, hogy akár a medvék királya ellakhatott volna bennük. Persze a medvének több esze volt, mint hogy hópalotában lakott volna. Nem is fagyott el se keze, se lába, mint nekünk.

Legkülönb mulatság mégis csak a szánkázás volt. Szomszédunkban lakott a bíró. A bíró csináltatott a fiainak olyan szánkót, hogy annál szebb még nem volt a világon. Még most is sokszor álmodom vele így tél idején. Kőrifából volt a talpa, diófából a karja, az ülése lószőrvánkos, beterítve bársonyposztóval, a lábtakaróján bolyhos szőnyeg. Be volt festve az egész szép pirosra, tán a kötele is selyemből volt.

Megvolt a mesés szép szánkó, de nem volt, aki húzza. Nagy úr volt akkor Bíró Pali is, Bíró Gyuri is, mind a kettő csak húzatni akarta magát. Engem fogtak be, meg egy másik szegény gyereket, a Favágó Jánoskát.

- Egyszer ti húzzátok, máskor mi ülünk benne - biztattak a bíró fiai.

Bántuk is mi a csúfolódást, csakhogy hozzáférhettünk a szánkóhoz. Gyuri, Pali elnyújtózkodtak nagyurasan a puha ülésben, mi ketten nyakunkba akasztottuk a cifra istrángot, szél se érhetett a nyomunkba aztán. Meg se álltunk az ötödik fordulóig, ott is csak lélegzetet venni.

Így tartott ez egy hétig, hanem Favágó Jánoska már akkor olyan búsan lógatta a fejét, mint egy igazi ló. Meg is kérdezte tőle a kisebb gazdánk, a Bíró Pali, hogy tán kevesli az abrakot?

- Szeretnék már egyszer én is beleülni a szánkóba - motyogta félősen Jánoska -, csak egyetlenegyszer, csak egyik saroktól a másikig!

Bíró Gyuri nevetve csördítette meg fejünk fölött a pántlikás ostorát:

- Mást nem kívánnál, kis rongyos? Nem olyan gúnyához csinálták ezt a szánkót, mint a tied.

Pali még jobban rákiáltott:

- Örülj, hogy húzhatod. Gyí, Szellő, gyí Bogár!

Összenéztünk Jánoskával, s akkorát rántottunk a szánkón, hogy mind a két gazdánk kigurult a hóra. Olyat hemperedtek, hogy öröm volt nézni, ámátor igyekeztünk elhordani az irhát.

Hanem aztán megbántuk, amit tettünk. Másnap majd meghasadt a szívünk, mikor a bíró fiai elszánkáztak a ház előtt. Most már a Szabó Gergőék húzták őket.

Ekkor énnekem egy gondolatom támadt:

- Jánoska, van egy hatosod?

- Volt tavaly, de labdát vettem rajta.

- Tudod mit, Jánoska? Ha neked is volna egy hatosod, nekem is, vennék rajta szánkót.

Másnapra kerítettünk pénzt. Én a Csacsadér vargától kaptam, mert segítettem neki kivinni a csizmákat a piacra, Jánoska meg eladta a labdáját meg a márvány golyóját meg a bicskáját a molnárinasnak.

Délután lementünk a szenesboltba, vettünk a pénzünkön egy szenesládát. A ládát félig megraktuk szalmával, a fenekére szögeztünk két gyalult deszkát, kerítettünk egy ruhaszárító kötelet, s azt ráerősítettük a láda két oldalára. Megvolt a szánkó.

Biz az nem egészen olyan volt, mint a bíró fiaié, de éppúgy csúszott.

Az udvaron próbáltuk ki, mert az utcára szégyelltünk kimenni a másik szánkó miatt.

Hanem az udvar kicsi volt.

Megegyeztünk, hogy kimegyünk a falu végére, ahol senki se lát. Közökon, zigzug utcákon bujkáltunk kifelé, hogy ne találkozzunk a bíró fiaival. Fújt a szél kegyetlen, sodorta a tetőkről az arcunkba a havat, de nem törődtünk vele. Csak arra gondoltunk, hogy milyen jó lesz szánkóba ülni. Először Jánoska ül bele, én elhúzom a kis erdőig, ő meg engem vissza. Jaj, istenem, de jó lesz!

Kiértünk a falu végére. Az utolsó ház a Kati nénié volt, az öreg koldusasszonyé. Rogyott kis szalmás kunyhó, se udvara, se kerítése. Most csupa hó és jégcsap az egész kunyhó, csupa dér még az ajtókilincs is. A Kati néni kutyája, a szegény Morzsa, ott nyöszörgött a küszöbön.

- Megállj, Ferkó - mondja a Jánoska -, eresszük be ezt a szegény kutyát, mert megveszi idekint az isten hidege. Az öregasszony bizonyosan alszik.

Belöktük az ajtót, a Morzsa csaholva szaladt előre.

Kati néni ott gubbasztott a vackán, elkéült orcával, dideregve vékony kendőjében. Olyan hideg volt odabent, hogy még a tűzhely sarkait is kivirágozta a dér.

- Nem égett ebben a tűz, lelkeim, már három nap óta. Sem egy marék szalmám, sem egy gyújtat fám. Majd megfagyok, lelkeim - sóhajtozott az öregasszony.

Jánoska rám nézett, én meg órá. Előhúzta a sarokból a baltát, kiment, csattogott, pattogott odakint: fölvágt a tűzrevalónak a szánkót.

Kisvártatva hatalmas tűz lobogott a kunyhóban. Égett a szánkó. A mi szánkónk, amelyikbe egyszer se ültünk bele.

A szánkódarabok piros lángja hosszú csíkokban táncolt a falon, amely mintha sírt volna örömében, ahogy a dér leolvadt róla. Az öreg koldusasszony orcája is színesedni kezdett. Ahogy ránk vetette háládatos tekintetét, a mi szívünkben is valami melegség támadt. És egyszerre megsajnáltuk a gazdag bíró fiait, akik érzik, hogy milyen jól esik repülni a szánkón, de nem tudják, milyen jól esik jót tenni a szegényekkel.

Varga Katalin: Téli lakoma

Tél lett. Vastag hótakaró borította a földet. Az erdei állatok éheztek és fáztak.

Mit tett a kis sün? Tüzet rakott. Sütni való tököt vett elő. A tököt felvágta, magvait kikaparta, húsát kis darabokra vágta. A tökdarabokat megsütötte. A tökmagot megpörkölte.

Mit tett ezután a kis sün? Hócipőt húzott, bundát öltött, és a fejét bekötötte a kockás sáljával. Az illatozó sülttök-darabokat tálcára rakta, és kiült az odúja elé.

- Itt a finom, forró, mézízű eledel! - rikkantotta.

A vidám kínálgatásra odasereglettek az állatok:

a róka,

a farkas,

a vadkan és a két fia,

az őz, a borz és a nyúl.

- A hangos sürgés-forgásra felébredt barlangjában Medve Pál.

- Brumma, brumma! Mi lehet ez? - indult a lakomázók felé.

Hű, de megörült a jó ételnek! Hat darabot falt fel belőle. Mikor vége lett a lakomának, örömében meghívta magához a kis sünt téli vendégnek.

A kis sün beköltözött Medve Pálhoz.

Pipázgattak, dominóztak, és hozzá pörkölt tökmagot rágtak.

Bódai- Soós Judit: Január

Amikor a Tél megrázza a szakállát, hullani kezd a hó a Földön. Január, a Tél középső fia, kisgyermek korában nagyon irigyelte ezért édesapját. Szerette volna, ha neki is van valami hasonló tudománya, de ahhoz persze még mindenképpen kicsi volt, hogy szakállt növesszen. Mivel azonban ez a dolog annyira érdekelte, hogy emiatt rengeteget nyaggatta szüleit, apja megengedte, hogy segítsen megrajzolni a hópelyhek mintáját.

A kis Január az elején nagyon örült ennek a feladatnak, és rendkívül ügyesnek bizonyult; szebbnél szebb mintákat formázott a hópelyhekből. Sokan megcsodálták munkáit, és gyakran dicsérették ügyességét.

Hamarosan viszont, úgy érezte, a sok dicséret ellenére is, hogy neki ez nem elég. Arra vágyott, hogy hatalmas virágokat rajzolhasson, óriási képeket komponálhasson. Fantáziája határtalan volt; lendületes, nagy íveket, ezernyi mintát, alakot képzelt maga elé, de hiába, mert ceruzájával csak apró csillagocskákat lehetett formázni, amikből csak kis hópelyheket tudott összerakosgatni. Így nem csoda, hogy egy idő után már cseppet sem élvezte a munkát, ráunt, mert szabadságra vágyott.

Volt Januárnak egy unokatestvére és egyben legkedvesebb játszópajtása: Március. Ő volt a Tavasz legidősebb fia. Neki panaszkodott egyszer munkája unalmasságáról a kisfiú, amikor is Márciusnak hirtelen eszébe jutott valami. Kotorászott egy darabig a zsebeiben, végül előhúzott egy ceruzát, pontosabban egy fél ceruzát, és odaadta Januárnak.

- Mit kezdjek én ezzel? - kérdezte csodálkozva a fiú. - Van nekem éppen elég ceruzám.

- Tudom, - válaszolta Március mosolyogva - de ez varázsceruza. Édesanyámé volt, de eltörött, és kidobta a szemétkébe. Én pedig kimentettem onnan, és most neked adom, mert lehet, hogy hasznát veheted.

- Azt mondod, hogy varázsceruza? - kérdezte Január csillogó szemekkel.

- Igen, édesanyám ezzel szokott szivárványt rajzolni az égre. Talán te is rajzolhatnál szivárványt vele, vagy bármi mást, hisz olyan ügyesen rajzolsz.

Január megköszönte és zsebre vágta a varázsceruzát, és csak este vette elő újra, amikor barátja már hazament. Egyedül szerette volna kipróbálni, mert félt a kudarctól, és szégyellte volna magát, ha valami rosszul sikerül.

Kezébe fogta a kis ceruzacsonkot, és megpróbált vele szivárványt rajzolni az égre, amint azt nagynénje teszi, de hiába próbálkozott, nem járt sikerrel. Már éppen el akarta hájítani a haszontalannak tűnő eszközt, amikor észrevette, hogy a Földön, a házak befagyott ablaküvegein megjelent a szivárvány íve, pontosan úgy, ahogyan ő rajzolta.

Megörült a felfedezésnek, de nem volt benne biztos, hogy ez csakugyan az ő keze munkája, ezért gyorsan rajzolt egy kis virágocskát, és csodák csodájára, ez a kis virág is rögtön megjelent a házak ablakain.

„Nagyszerű, - gondolta - most végre szabadon rajzolhatok, amit csak akarok!” És valóban így lett. Egész éjszaka dolgozott, és reggelre, mire felébredtek a Földön az emberek, szebbnél szebb jégvirágok borították be ablaküvegeiket.

Ettől a naptól kezdve, a jégvirágok rajzolása lett Január kedvenc időtöltése, és mindenki, aki látta, nagyon meg volt elégedve munkáival.

Amikor a Tavasz meghallotta, hogy mi történt, megajándékozta unokaöccsét egy egész készlet varázsceruzával, hogy Január az ő ablakaira is tudjon mindig jégvirágot rajzolni.